

ham, hvorledes han tilbragte sine ensomme Aftener. Paa løse Papirstykker — ubrugte Sider af modtagne Breve, Indersiden af brugte Konvoluter — nedskrev han sine Tanker om et eller andet Spørgsmaal, han for Øjeblikket var optaget af. Han klarede sine Tanker paa denne Maade, sagde han. Derfor kom hans Opsatser aldrig længer end i Skuffen. Der laa de: Politik, Theologi, Æsthetik, novellistiske Smaaforsøg imellem hverandre.

»Naa, Onkel! maa jeg saa faa Lov til at pille lidt ud af Skuffen?«

»Ja—a! — han trak paa Skuldrene — jeg véd næsten ikke — ja, hvad vil Du med det Rageri, omarbejde det?«

»Paa ingen Maade, nej, bruge det, som det er.«

»Nej Du! saa kommer jeg ind i alt dette — faar mit Navn oversavlet.«

»Aldeles ikke; det bliver den dybeste Hemmelighed. Ser Du, Onkel! Læserne aner ikke, hvem jeg er, og saa vil Du indrømme, der skal mere end menneskelig Skarpsindighed til at hitte ud, hvem min Onkel er, ikke sandt?«

»Lad gaa da; maaske det for en og anden kan blive Tanker til Eftertanke.«

»Bravo!«

»Jeg tog straks fat og valgte til Prøve et Stykke Theologi. Jeg har kun renskrevet det, saa det helt igennem er min Onkels Stil.

Lidt Theologi. I Jesu Bjærgprædiken, den vidunderligste, indholdsrigeste og mest gribende Tale, der er holdt paa Jorden, læses disse Ord: »Der er sagt, at hvo som skiller sig fra (maaske dog bedre oversat: hjemsender, bortjager) sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev; men jeg siger Eder, at hvo som bortjager sin Hustru — uden for Hors Sag — er Skyld i, at hun bliver Ægteskabsbryderske, og hvo som ægter en bortjaget (Hustru), er Ægteskabsbryder.« (Math. 5, 31.—32.).

Dejlige Ord, udtalte i glødende Nidkærhed i Retfærdighedens Navn, talte til *Frigørelse*, men brugte af Kirken til *Undertrykkelse*. Na, disse er ikke de eneste af Mesterens Ord, der er brugte saa bagvendt; men det er rigtignok en stakket Trøst. Men staar det da ikke skrevet med klare Ord, at Ægteskabet er uløseligt? Nej! Staar det da ikke